

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/67/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2519200834
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2519200834.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľuboslava Vanková v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: H. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX/XX, XXX XX Q. O., o zaplatenie 1.176,58 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany sp. zn. 18Csp/42/2019-186 zo dňa 1. júla 2020 v zamietajúcom výroku II. v časti 312,38 eur, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. v časti zamietnutia 312,38 eur potvrdzuje.

II. Žalovanému sa nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 864,20 Eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 46,90%.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 488, § 489, 494 Občianskeho zákonníka, § 497, § 502 ods. 1, § 710, § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 ods. 4, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia, § 53 ods. 1 - 3 Občianskeho zákonníka, § 132 ods. 1 - 3 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalobca ako banka a žalovaný ako klient uzatvorili dňa 08.11.2017 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere - Povolené prečerpanie na účte, na základe ktorej žalobca zriadil žalovanému povolené prečerpanie do výšky limitu 1.000,- Eur, na účte č. X XXXX XXXX XXXX XXXX, s variabilnou úrokovou sadzbou 19,9% ročne a odplatom 19,9%. Zmluva bola uzatvorená na diaľku prostredníctvom internetbankingu. Z výpisov z účtu žalovaného súd zistil, že na účte boli vykonané kreditné transakcie vo výške 63.057,25 Eur a debetné transakcie vo výške 64.233,83 Eur. Medzi debetnými transakciami boli účtované okrem iného aj poplatok za upozornenie debet vo výške 30,- Eur, poplatok za výzvu debet vo výške 30,- Eur, poplatok za vedenie exekúcie vo výške 45,- Eur a úroky vo výške 207,38 Eur.

4. Vecne argumentoval tým, že súd mal z listinných dôkazov nesporne za preukázané, že medzi žalobcom ako bankou a žalovaným ako klientom bola dňa 08.11.2017 uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere - Povolené prečerpanie na účte žalovaného, na základe ktorej žalobca zriadil

žalovanému povolené prečerpanie na účte do výšky limitu povoleného prečerpania 1.000,- Eur. Zmluva bola uzatvorená na diaľku prostredníctvom internetbankingu. Hoci predmetná zmluva o úvere je zmluvou podľa § 497 Obchodného zákonníka a jedná sa v danom prípade o absolútny obchod (§ 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka), zároveň je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v znení neskorších predpisov a zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože je nesporné, že žalobca pri uzatváraní a plnení tejto zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a žalovaný pri uzatváraní a plnení tejto zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, vystupoval teda ako spotrebiteľ v zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Právny vzťah založený medzi stranami sporu je spotrebiteľským vzťahom. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o formulárovú (typovú) zmluvu pripravenú vopred žalobcom, ktorej obsah nemal žalovaná možnosť reálne ovplyvniť alebo pozmeniť. Základnou črtou spotrebiteľskej zmluvy je to, že je pre spotrebiteľa vopred pripravená a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalobcom túto charakteristiku spĺňa. Spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, ktorý žalobca a žalovaný uzatvorili zmluvou o úvere dňa 09.11.2017 je nesporný. Ide o zmluvu, ktorú žalobca ako dodávateľ uzatváral vo viacerých prípadoch voči vopred neurčenému počtu spotrebiteľov, ktorí obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňujú a zmluvné podmienky k zmluve sú vopred pripravené bez možnosti ich modifikácie. V predmetnom právnom vzťahu má tak žalovaný postavenie spotrebiteľa, v dôsledku čoho je daná aplikácia právnych noriem týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. Z uvedených dôvodov súd pristúpil k skúmaniu predmetnej zmluvy z pohľadu ochrany spotrebiteľa a neprijateľnosti zmluvných podmienok.

Na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie, poskytnutie povoleného prečerpania a jeho nesplácanie žalovaným nebolo v konaní sporné. Žalovaný porušil svoju povinnosť mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie potrebných transakcií a na účte sa dostal do nepovoleného prečerpania. Žalobca žalobou domáhal zaplata sumy 1.176,58 Eur ako nepovoleného debetu, ktorý mal podľa žalobcu predstavovať rozdiel medzi debetnými a kreditnými operáciami na účte žalovaného. Žalovaný v konaní nijako nepoprel existenciu dlhu, nerozporoval ani skutkové tvrdenia žalobcu o výške poskytnutého povoleného a nepovoleného prečerpania ani o výške kreditných úhrad. Keďže povinnosťou dlžníka zo zmluvy o úvere je poskytnutý úver veriteľovi vrátiť, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 864,20 Eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi debetnými a kreditnými operáciami na účte žalovaného bez započítania debetných položiek, ktorými sú poplatok za upozornenie debet, poplatok za výzvu debet, poplatok za vedenie exekúcie a bez vyčíslených úrokov. Okrem uvedených poplatkov a úrokov súd žalobu zamietol aj v časti požadovaných úrokov vo výške 28% ročne zo sumy 1.176,58 Eur od 09.04.2019 do zaplata.

Súd žalobu zamietol v časti úrokov vo výške 207,38 Eur, ktoré majú predstavovať jednu z debetných položiek. V tejto časti svoj nárok žalobca nijako nešpecifikoval, neposkytol súdu skutkové tvrdenia a dôkazy preukazujúce uvedený nárok. V návrhovom konaní je výlučne na žalobcovi a jeho zodpovednosti čoho (akého práva) a na základe akých skutočností sa v súdnom konaní domáha. V zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 CSP musí žalobca v žalobe uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, ktoré odôvodňujú uplatnený nárok (povinnosť tvrdenia), teda vymedziť skutkové okolnosti, ktoré majú byť podkladom rozhodnutia, označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť), a uviesť žalobný návrh. Žalobca teda procesne zodpovedá za to čo a prečo žaluje, a za výber a formuláciu procesných prostriedkov. V časti vyčíslených úrokov žalobca nepreukázal dôvodnosť uplatneného nároku, keď neuviedol, z akej sumy a za aké obdobie ich účtoval. Na účely objasnenia uvedených skutočností súd nariadil pojednávanie, kde mohol žalobca doplniť svoje skutkové tvrdenia ohľadom uvedenej časti nároku, resp. preukázať ich dôvodnosť. Nakoľko sa žalobca na pojednávanie nedostavil, svoje skutkové tvrdenia týkajúceho sa sporných nárokov nedoplnil, súd spravujúc sa vyššie uvedenými úvahami v uvedenej časti žalobu zamietol.

Súd žalobu zamietol aj v časti poplatkov za upozornenie debet, za výzvu debet a za vedenie exekúcie, predstavujúce ďalšie debetné položky. Poplatok za upozornenie debet a poplatok za výzvu debet súd žalobcovi nepriznal, nakoľko ide o neprimerané poplatky v súvislosti s výzvou banky, pretože banke nič nebrániť vyzývať klienta k zaplata debetu na účte priamo vo výpise z účtu. Pokiaľ banka vo výpise ponúka rôzne nové bankové produkty, ako je napríklad výhodné sporenie a podobne, môže banka v pravidelných výpisoch zároveň upozorniť a vyzvať klienta na plnenia. Žalobca navyše žiadne upozornenia ani výzvy adresované žalovanému ani nepreukázal. Súd nepriznal žalobcovi ani účtovaný poplatok za vedenie účtu postihnutého exekúciou á 5,- Eur mesačne. V prvom rade preto, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok, a to, že účet je postihnutý exekúciou alebo výkonom rozhodnutia.

I keby tak bolo, uvedený poplatok je neprímeraný a nemôže požívať právnu ochranu. Je zrejme, že poplatok tvorí súčasť Sadzovníka poplatkov a nebol individuálne dojednaný, spotrebiteľ obvykle nemá možnosť tieto poplatky ovplyvniť, pretože sú stanovené a menené jednostranne bankou. Ide o zjavne vysoký poplatok, ktorý prevyšuje samotný poplatok za vedenie účtu a nie je zrejme, aké povinnosti a plnenia má banka spojené s prípadným vedením účtu postihnutým exekúciou, keď na účte nebol žiaden exekúciou postihnuteľný zostatok. Uvedenému poplatku zjavne nie sú vyvažované žiadne protiplnenia v prospech spotrebiteľa. Vzhľadom k uvedenému súd poplatky za výzvu a vedenie exekúcie v zmysle § 53 ods. 1 a 2 a ods. 4 Občianskeho zákonníka považoval za neprijateľné zmluvné podmienky, a tým neplatné. Na tomto mieste sú poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/69/2018 zo dňa 08.08.2018 v obdobnej veci, v ktorom súd uviedol, že ustanovenia zmlúv, všeobecných obchodných podmienok, či iných listín, ktoré žalobcu ako banku oprávňujú účtovať si úrok z tzv. nepovoleného prečerpania a poplatky za výzvu a za vedenie účtu postihnutého exekúciou nemôžu požívať súdnu ochranu, pretože z dôvodov, ktoré už uviedol súd prvej inštancie sa jedná o neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú výrazne v neprospech spotrebiteľa.

Súd žalobu zamietol aj v časti, ktorou sa žalobca domáhal zaplataenia úrokov vo výške 28% ročne zo žalovanej sumy od 09.04.2019 do zaplataenia, ktoré majú predstavovať úrok za nepovolené prečerpanie a vyplývať majú zo všeobecných obchodných podmienok a vývesky úrokových sadzieb. Ohľadom tejto časti súd konštatuje, že účtované úroky neboli individuálne dohodnuté, pričom za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ale nemal možnosť ovplyvniť ich obsah. Žalobca nepreukázal existenciu písomnej dohody zmluvných strán na úročení nepovoleného prečerpania, pričom takúto dohodu nemožno uzatvoriť len všeobecným odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Žalobca v danom prípade nárok na úrok 28 % ročne z dlžnej sumy odvodzoval od čl. 3 VOP, pričom uvedená zmluvná podmienka s rovnakým obsahom už bola rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 36C 117/2013-55 zo dňa 29. novembra 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co 91/2014 zo dňa 24.03.2015 vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Vzhľadom na to bolo povinnosťou žalobcu zdržať sa ďalšieho uplatňovania tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj uplatňovania nárokov z nej vychádzajúcich.

5. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že prevažne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 46,90%. Podľa výsledku konania ako celku bol hrubý úspech žalobcu v rozsahu 73,45% a hrubý úspech žalovaných v rozsahu 26,55%, keď žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplataenia sumy 1.176,58 Eur s príslušenstvom a súd zaviazal žalovaného na zaplataenia sumy 864,20 Eur s príslušenstvom. S poukazom na uvedený pomer úspechu strán vo veci a tým daný prevažný čistý úspech žalobcu v rozsahu 46,90%, súd v konečnom dôsledku rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v uvedenom rozsahu.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a to v rozsahu zamietnutia úrokov vo výške 207,38 Eur a nároku na poplatky. Napadnutý rozsudok v tejto časti odvolateľ považuje za nesprávny a odvolanie odôvodňuje tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa žalobcu súd porušil právo na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/6/2018 z 29.11.2018 a 10Co/333/2017 z 31.01.2019 a na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 85/2015 z 12. februára 2015. Žalobca má za to, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný tak ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie/opravu v zmysle § 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Podľa odvolateľa, ak žaloba neobsahuje dostatočné skutkové odôvodnenie, ide o vadu žaloby a je povinnosťou súdu pokúsiť sa postupom podľa § 129 ods. 1 CSP o jeho opravu alebo doplnenie. Súd je povinný podľa § 129 ods. 1, 2 CSP poučiť stranu sporu o nedostatkoch žaloby s uvedením lehoty a spôsobu, ako má uvedené nedostatky odstrániť. Žalobcu na doplnenie žaloby ohľadom predloženia upomienok, výzvy nevyzval, napriek tomu meritórne rozhodol. Žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu Košice č.k. 5Co/62/2017 zo dňa 18.01.2018, uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/33/2017-53 zo dňa 27.06.2017 a Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co 157/2018 zo dňa 28.08.2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co 25/2018 zo dňa 26.07.2018, Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co 57/2017 z 29.06.2018, Krajského súdu v Nitre č.k. 5Co 262/2017

zo 04.07.2018, Krajského súdu v Bratislave č.k. 10Co 74/2018. Žalobca v prílohe prikladá upomienky zasielané žalovanému a výzvu na vysporiadanie nepovoleného debetného zostatku. Všetky poplatky boli vyjadrené jasne, zrozumiteľne a určito a to priamo v sadzobníku poplatkov ktorý je súčasťou zmluvy a tiež priamo v zmluve. Žalobca uvádza, že v článku 2 zmluvy o nepovolenom /v dokumente je o povolenom/ prečerpaní boli individuálne dohodnuté tieto poplatky. Žalobca ďalej dôvodí, že všeobecné obchodné podmienky, sadzobník sú súčasťou zmluvy a to jednak vzhľadom na text zmluvy ktorý ich uvádza ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy s ktorou sa žalovaný oboznámil a vyslovil súhlas svojím podpisom a jednak tiež s odkazom na rozhodnutie SD EÚ z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíroovej, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument a vyplýva to aj z § 273 Obchodného zákonníka. V uvedenom žalobca odkazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 23Co 130/2017 zo 14.05.2018. Podľa odvolateľa nie je daný dôvod na nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením platobného účtu žalovaného a zároveň ani zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nestanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jedinom dokumente. Žalobca je názoru, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samostatnom texte zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo v sadzobníku ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Všeobecné obchodné podmienky a sadzobník sú súčasťou zmluvy a sú pre klienta záväzné aj keď ich nepodpísal. Žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Košice č.k. 11Co 71/2018 z 25.09.2018, č.k. 5Co 190/2018 z 15.11.2018, 5Co 241/2018 z 11.12.2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 41Co 39/2018 z 23.01.2019, Krajského súdu Nitra č.k. 5Co 197/2018 zo dňa 31.07.2019. Poplatok za upomienku, výzva a cena za ne boli v zmluve vyjadrené jasne, určito, boli individuálne dojednané. Úlohou poplatku za upomienku je zabezpečiť, aby bol dlžník motivovaný splniť konkrétny záväzok riadne a včas, t.j. aby neplnenie jeho povinností bolo pre neho ekonomicky nevýhodné. Poplatky súvisiace so spotrebiteľským úverom predstavujú bežnú časť ceny úveru na ktorú sa v súlade s § 53 ods. 1 nevzťahuje súdny prieskum jej primeranosti. Predmetný poplatok uhrádza dlžník iba v prípade omeškania so splácaním úveru, t.j. iba v prípade vlastného delikventného správania, ktoré je pre veriteľa neakceptovateľné. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe a priznal nárok na náhradu trov konania.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplataenia istiny vo výške 1.176,58 Eur s úrokom vo výške 28% ročne zo sumy 1.097,28 Eur od 09.04.2019 do zaplataenia. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel čiastočne a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 864,20 Eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 46,90%. Žalobca napadol zvyškovo zamietajúci výrok v časti 312,38 Eur (v sume 207,38 Eur úroky a 105 Eur poplatky), namietal, že súd prvej inštancie svojim postupom porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti, pokiaľ súd považoval návrh za neúplný, mal žalobcu podľa § 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku vyzvať na jeho doplnenie, v časti zamietnutia poplatkov dôvodil predložením upomienok a výzvy zasielaných žalovanému, preto nie je dôvod na nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením platobného účtu.

10. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

11. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že zákon stranám ukladá povinnosť objasniť všetky potrebné skutočnosti a označiť k nim potrebné dôkazné prostriedky (ide o povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú). Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť postihuje obe strany sporu v konaní ovládanom prejednávacou zásadou, t.j. v sporovom konaní, keďže nesplnenie tejto povinnosti môže mať pre stranu nepriaznivý dôsledok v podobe nepriaznivého výsledku sporu. Okolnosť, že strana v sporovom konaní nesie nebezpečenstvo nepriaznivého výsledku procesu, sa označuje v procesnej teórii jeho procesnou zodpovednosťou. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia. Dôkazným bremenom je zodpovednosť strany za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých alebo z vykonaných dôkazov. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonávajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne aj iné, než navrhnuté a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V tomto prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

12. Žalobca v žalobe nekonkretizoval žalovanú pohľadávku v sume 207,38 Eur spôsobom, z ktorého by bolo možné usudzovať opodstatnenosť jeho nároku. Z predloženého výpisu z účtu žalovaného nebolo možné vyvodiť, z čoho pozostáva žalovaná suma 207,38 Eur a ako sa žalobca k predloženému vyčísleniu pohľadávky dopracoval. Bolo povinnosťou žalobcu predniesť skutočnosti a predložiť dôkazy na ich preukázanie, od preukázania ktorých záviselo uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi žalovanú pohľadávku s príslušenstvom. V konaní pred súdom prvej inštancie žalobca opakovane poukazoval na nepovolené prečerpanie na účte žalovaného, pričom nepovolený debet špecifikoval rozdielom medzi debetnými a kreditnými operáciami na účte. Odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné, len konštatovať zhodne so súdom prvej inštancie, že žalobca debetnú položku 207,38 Eur nijak nešpecifikoval, teda svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť nespĺnil. Ak potom za takejto dôkaznej situácie súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol v časti 207,38 Eur pre neunesenie povinnosti tvrdenia a dôkazného bremena, rozhodol správne po vecnej i právnej stránke. Odvolacia námietka žalobcu nie je opodstatnená. Nesplnenie povinnosti tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci samej, odôvodňujú zamietnutie žaloby po vecnom prejednaní veci.

13. Civilné sporové konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína výlučne na základe žaloby. Iba formálne spôsobilá žaloba je základným predpokladom verejného prejednávania veci. Žaloba musí obsahovať všeobecné náležitosti podania uvedené v ustanovení § 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku, teda ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, dátum a podpis. Žaloba musí obsahovať osobitné náležitosti podania uvedené v ustanovení § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku, teda označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností predstavuje samotný základ žaloby. Tvrdenia, z ktorých má vyplynúť oprávnenosť uplatneného nároku, by mali byť jednoznačné a konkrétne, aby nemohlo dôjsť k zámene s iným skutkom. Judikatúra za rozhodujúce skutočnosti považuje údaje, ktoré sú nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Po oboznámení sa s obsahom žaloby odvolací súd konštatuje, že táto náležitosť žaloby bola rozhodne splnená. Z obsahu žaloby jasne a zrozumiteľne vyplýva skutkový dej, teda sú v nej opísané skutkové okolnosti, ktoré viedli k podaniu žaloby (uzavretie zmluvy o povolenom prečerpaní, porušenie povinnosti zo strany žalovaného, v dôsledku ktorého žalobca zrušil povolené prečerpanie a žalovaný sa dostal do nepovoleného

debetu vo výške debetného zostatku na účte, vykonanie internej účtovnej transakcie dňa 08.04.2019 žalobcom, prevedenie debetného zostatku na pohľadávkový účet žalobcu, výška aktuálneho záväzku žalovaného záväzku, poplatky, sadzba úroku 19% ročne počas trvania povolaného prečerpania, úrok z omeškania 5% z čiastky, ktorú žalovaný prekročil limit povoleného prečerpania, úročenie nepovoleného prečerpania účtu úrokom vo výške 28% ročne, nezaplatenie pohľadávky žalobcu žalovaným ku dňu podania žaloby). Niet pochybností, že rozhodujúcimi skutočnosťami v žalobe bol vymedzený predmet konania po skutkovej stránke dostatočne, teda nejde o vadu žaloby spočívajúcu v nedostatku opísania rozhodujúcich skutočností tak, ako sa domnieva žalobca v jeho odvolaní.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu potom nemôže byť vôbec predmetom akejkoľvek diskusie fakt, že žaloba žalobcu bola formálne spôsobilá na vecné prejednanie veci a konanie pred súdom prvej inštancie nebolo postihnuté vadou zmätočnosti normovanej v podobe odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku. Nebolo tak povinnosťou súdu prvej inštancie vyzvať žalobcu postupom podľa ustanovenia § 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku na odstránenie väd žaloby, ako sa mylne domnieva žalobca v odvolaní, keďže všetky náležitosti žaloby boli zrejmé tak, že nevzbudzovali pochybnosti a neistotu o ich splnení. Z obsahu odvolacej argumentácie tak vzhľadom na vyššie uvedené vyplýva, že žalobca si zamieňa otázku nedostatku žaloby (žaloba má zákonom požadované náležitosti vrátane presného, určitého a zrozumiteľného petitu), t. j. nesplnenie procesnej podmienky, s otázkou obsahu práva na spravodlivý súdny proces.

15. Jedným z dôvodov zamietnutia žaloby v časti poplatkov za upozornenie za debet, za výzvu debet a za vedenie exekúcie bolo, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal žiadne upozornenia ani výzvy adresované žalovanému, ani účet postihnutý exekúciou alebo výkonom rozhodnutia. Z obsahu spisu pritom vyplýva, že tento záver súdu prvej inštancie je správny a žalobca ho ani nepoprel, avšak v odvolacom konaní predložil nové listinné dôkazy - Výzvu na vysporiadanie nepovoleného debetného zostatku zo dňa 01.03.2019, Upozornenie zo dňa 07.01.2019, Opakovaného upozornenie zo dňa 04.02.2019. Žalobca týmto tvrdí novú skutočnosť a predkladá nové dôkazy. Novoty v odvolacom konaní sú však prípustné len za zákonom taxatívne vymedzených dôvodov.

16. V zmysle § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

17. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali totiž v priebehu konania pred súdom prvej inštancie niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a súdom prvej inštancie boli poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je preto prípustná len za splnenia zákonom taxatívne stanovených podmienok. Právo na uplatnenie prípadných novôt je pritom podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Je teda povinnosťou odvolateľa preukázať, že nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré uvádza až v odvolacom konaní, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Žalobca pritom žiaden takýto dôkaz nepredložil a ani netvrdil, že výzvy a upozornenia ako dôkazy z nejakých dôvodov nemohol použiť v konaní pred súdom prvej inštancie. Keďže zákonom predpísané predpoklady pre úspešné uplatnenie novôt v odvolacom konaní neboli splnené, odvolací súd na predmetný listinný dôkaz nemohol prihliadnuť. Vychádzal preto len z výsledkov z dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie.

18. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny

predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

19. Záverom možno zhrnúť, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.

20. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

21. S poukazom na vyššie uvádzané odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. v časti 312,38 Eur podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonomiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

23. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).